Nr 22. ÅRG. 25. 15 NOVEMBER 1920. PREN.-PRIS 2:25.

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
UTGIVARE: ERIK FOLKE. REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

Advent.

Det faller ett skimmer på nattlig stig,
Där släkterna vandra i kvidan.
Den store tröstaren närmar sig
Att löna den frommes bidan.
Ett sken sig tänder vid österns bryn,
En sång tycks komma ur fjärran skyn.
En väntan vaknar, en aning talar.
Advent! det ljuder i jordens dalar.

Advent det ljuder! Min själ, giv akt,
Försov dig icke som mången.
Allt skall fullbordas som Herren sagt.
Nu nalkas oss änglasången.
Den stora högtiden randas ljus;
Må allt stå färdigt i hjärtats hus
Att emottaga den höge gästen,
Ty när han kommer, då börjar festen.

(Återsken). *CARL BOBERG.*

GUDS VISDOM.

Guds visdom uppenbarad i frälsningens universalitet.

Referat från pastor C. Skovgaard-Petersens bibelstudium vid Södertäljekonferensen, sept. 1920.

Efeserbrevets 3 kap. utgör ett mäktigt vittnesbörd om den stora andekraft, som bodde i Paulus. Han presenterar sig i dess början som en »Kristi Jesu fånge». Därutti hava vi genast hela den yttre miljön. Det var under sin andra Romfångenskap, som han skrev detta brev. I två års tid var han dag och natt sammankedjad med en romersk soldat, som icke lämnade honom ensam för ett ögonblick. Hur skulle det månne ha känts för oss att föra en sådan tillvaro? Månne icke missmodet skulle ha gripit oss?

Så var det icke med Paulus. Långt ifrån att själv ge sig hän åt missmod och förtvivlan, beder han i v. 13 för de hednakristna i Efesus, att *de* icke skulle missmodas. »Därför beder jag eder att icke fälla modet vid mina lidanden för eder.» Den, som kunde bedja så för andra, han hade sannerligen ej förlorat modet själv.

Men helt visst förstod han i början ej sin fångenskap. Den måste ha tett sig för honom som ett obegripligt avbrott i hans lovande verksamhet för Herren.

Men så gick han i ödmjukhet in i Guds tankar. »Jag förstår detta ej, men jag vet, att *Gud* gör det.» Då skedde med honom som med var och en, som vill ödmjuka sig under Guds mäktiga hand: Guds tanke började att avslöja sig för honom.

Och så lärde han sig i sin fångenskap se ett enastående tillfälle att predika evangelium. Ty därigenom kom han ju i beröring med en samhällsgrupp, som han väl eljest omöjligen skulle ha kunnat nå — de romerska soldaterna. Och var säker på att han icke kunde tiga inför dem, så brinnande i anden som han var. Och var viss på att de lyssnade, när han talade. Han var ju i allt så fullkomligt olik alla andra fångar, som de haft under sin bevakning. Och genom det, som dessa fångvaktare sedan hade att berätta för sina kamrater i kasernen, trängde ryktet om den ovanlige fången än vidare fram — ända till kejsarens hus. Och dessa människor hade säkerligen ej observerat Paulus, om han gjort sin entré i den stora kejsarstaden som en annan av tidens många kringresande »apostlar».

Vidare blev denna fångenskapstid för honom en viktig del av hans andliga verksamhet. Mången hednisk Nikodemus sökte sig säkerligen hem till honom, där han bodde. Vi behöva endast nämna Onesimus. Och utsände från alla österns församlingar mötte upp i hans bostad, som sålunda blev en brännpunkt för hela apostlakyrkans utveckling.

Vidare blev denna fångenskap för honom en tid av andligt fördjupande. I tjugu års tid hade han rastlöst och oavbrutet varit på resor både dag och natt. Nu får han *stillhet*. Detta har ock satt sin prägel på fångenskapsbreven. De äro icke så polemiska som de övriga utan andas en djupare fullkomlighetsträngtan.

För allt detta glömde dock Paulus icke sin egentliga uppgift, som alltjämt var *hednamissionen*. »*Ty Gud ville, att hans mångfaldiga visdom nu i och genom församlingen, skulle bliva kunnig för furstarna och väldigheterna i den himmelska världen*» (v. 10).

Och det, som skulle på detta sätt avslöja »Guds mångfaldiga visdom», var just *frälsningens universalitet* — sanningen om »*att hedningarna i Kristus Jesus äro våra medarvingar och — delaktiga med oss i löftet*» (v. 6).

Denna hemlighet var egentligen

ingen nyhet. »*Sådant hade hans beslut varit från tidsåldrarnas begynnelse*» (v. 11). Men det hade hittills ej varit så klart uppenbarat, som det nu blivit, v. 5. Denna uppenbarelse hade på ett särskilt sätt blivit given åt Paulus, se v. 2 b och 7. Därför kunde ingen förkunna denna sanning med en sådan kraft och myndighet som Paulus. Paulus är utan all gensägelse den mest judiske av alla apostlarna. Men just hos honom spränger nu evangelium det judiska höljet. Detta ger Paulus hans särställning bland apostlarna.

Men tar Paulus icke miste, då han i v. 5 säger, att denna hemlighet — nämligen om frälsningens universalitet — »*under förgångna släktens tider icke hade blivit kungjord för människors barn*»? Möta vi icke denna tanke redan i Gamla Testamentet hos profeterna?

Jo, visserligen. Dock hade Paulus full rätt att säga, att denna hemlighet »under förgangna släktens tider icke blivit kungjord för människors barn, *såsom* den *nu* genom andeingivelse har blivit uppenbarad för hans heliga apostlar och profeter». Profeterna hade väl anat denna stora sanning, men deras syn var begränsad. Enligt deras tanke skulle hedningarna så att säga bli »kristna av andra klassen». Men med Paulus bortfalla alla begränsningar härutinnan. »Här är icke jude eller grek — ty alla äro vi ett i Kristus Jesus.»

För oss har det nästan blivit till en trivialitet, att även hedningarna äro kallade till delaktighet i frälsningen i Jesus Kristus. Därför kan det för oss vara gott att lägga märke till, hur denna tanke grep det första århundradets kristna och fyllde dem med hänförelse, och fr. a. hur Paulus lät sig gripas av den.

Ty denna sida av Guds visdom var det, som satte Paulus i rörelse att outtröttligt arbeta för hedningarnas frälsning. Men den satte även hans *bön* i verksamhet: »*Fördenskull* — eller, som den danska översättningen lyder: *för denna sak — böjer jag mina knän för Fadern*» (v. 14).

Böjer du dina knän för Fadern för den sakens skull — hedningarnas frälsning? Det är både vår plikt och vår förmån att få böja våra knän i bön till Fadern. Och hur annorlunda ter sig icke en sak, då den döpes i bönens dop, då den viskas i bön till Gud!

I de följande verserna, 16—19, anförtror han oss, vad han beder om. Detta ger oss den allra djupaste inblick i Pauli böneliv. Ty då han kunde bedja en sådan bön för de hednakristna, så måste han först ha bedit den för sin egen del. Så bör det ock få bliva för oss.

Det är sex olika saker, som han beder till Fadern om för de hednakristna.

1) »Att I genom hans Ande växen till i kraft till eder *invärtes människa.*» Det rader en fruktansvärd disproportion emellan det intresse, som människor i allmänhet ägna åt sin *invärtes* människa och åt den *yttre.* Den yttre människan klädes och näres och pyntas, medan den invärtes människan så ofta får lida nöd.

2) »Att han ville efter *sin härlighets rikedom* förläna eder, att I *genom hans Ande* växen till.» Här finna vi svaret på, *hur* den invärtes människan skall stärkas. »Efter sin härlighets rikedom», »genom hans Ande» — den som beder så för andra, han måste för sin egen del ha gjort djupa erfarenheter av de oändligt rika möjligheter, som i detta avseende finnas hos Gud för vår räkning.

3) »*Att Kristus genom tron må bo i edra hjärtan*» (v. 17). Här ställas vi inför en djup hemlighet. Jag är glad, att jag icke här behöver söka förklara den för otrogna världsmänniskor. »Detta är mystik!» utropa dessa. Javäl, det är mystik. »Här kunna vi ej följa Paulus», säga andra och vilja i detsamma gripa till exegeskniven och

skära bort detta, som de icke »kunna vara med om». Så mycket värre för den, som här ej kan följa Paulus. Livet självt är ju mystik, och här hava vi det högsta uttryck för den högsta mystik. Och den, som här har *erfarenhet,* han behöver ej *förstå.*

4) »Att I mån vara *rotade och grundade i kärleken*» (v. 17). Då Kristus levde här nere på jorden, var hans liv ett liv i idel kärlek. Därför, om Kristus bor i vårt hjärta, blir även vårt liv rotat och grundat i kärlek. Detta är ock villkoret för att lära förstå Guds kärlek:

5) »Att I, tillika med alla de heliga, till fullo förmån fatta vad *bredden och längden och höjden och djupet är och så lära känna Kristi kärlek.*»

Vet du, hur bred Guds kärlek är? Jo, så bred som den vida värld. Vet du, hur lång Guds kärlek är? Jo, så som evigheten är lång. Vet du, hur hög Guds kärlek är? Så hög som stjärnehimlens högsta stjärna. Vet du, hur djup Guds kärlek är? Så djup som den djupast sjunkne syndares djupaste nöd.

Denna kunskap tillönskar Paulus de hednakristna att vinna »*tillika med alla de heliga*». Han vill, att de skola få smaka välsignelsen av »de heligas samfund».

Uppe i Nord-själland fick jag en gång en talande illustration till idealet av »de heligas samfund». En skara arbetare gingo där sysselsatta med att på de stora sandslätterna nyplantera skog. Och en av arbetarna undervisade mig: »Pastorn skall veta, att det är en stor konst att sätta de olika plantorna på rätt avstånd från varandra. Man får nämligen ej sätta dem för långt ifrån varandra, ty då växa sidogrenarna ut för långt och trädet förlorar i växtkraft. De få icke heller planteras för nära intill varandra, ty då trycka de olika plantorna varandra och hindra därigenom ömsesidigt varandras växt. Konsten är därför att kunna plantera dem just på ett sådant avstånd, att den ena plantan icke hindrar den andra i växten utan att de i stället hjälpa varandra, så att det blir likasom en kapplöpning emellan dem upp mot himlen.»

Vi böra akta oss för att isolera oss från varandra, så att »sidogrenarna» få växa ut för långt och leda bort dyrbar växtkraft. Vi få ej heller inkräkta den ene på den andres frihet och så hindra varandras fria individuella utveckling. Utan vi böra leva inom »de heligas samfund» i en sådan beröring med varandra, att det blir ibland oss en inbördes »kapplöpning» mot himlen.

6) »*Ty så skolen I bliva uppfyllda av all Guds fullhet*» (v. 19). Detta är slutmålet för själva salighetens växt. Guds fullhet kommer till oss s. a. s. droppe för droppe. För var gång vi få en ny uppenbarelse av Guds trofasthet och kärlek, så vidgas våra hjärtan till att mottaga en ny droppe av Guds fullhet.

Så går Pauli bön till vila i v. 20—21, vilka höra till det glansfullaste vi hava i vår bibel.

»*Men honom, som förmår göra mer, ja, långt mer än allt, vad vi bedja eller tänka, efter den kraft, som är verksam i oss, honom tillhör äran i församlingen och i Kristus Jesus alla släkter igenom i evigheters evighet, amen.*»

Ej jag — men Gud förmår
min levnadsvandring leda,
Och mig för varje dag
Till helig tjänst bereda.
När modet sviker mig,
All egen kraft förgår,
Du griper, Gud, min hand.
Jag viskar: du förmår.

Från redaktion och expedition.

Nyantagen missionärskandidat.

Kommittén har till missionärskandidat antagit studeranden Johannes Aspberg från Boden. Han anbefalles åt missionsvännernas förböner.

Missionärskandidaternas utbildning.

För att få tillfälle till förkovran i engelska språket samt annan förberedelse för utresan till Kina ha missionärskandidaterna Sjöberg och Aspberg i dagarna avrest till London, där de komma att vistas några månader vid Kina Inland Missionens hem. Låtom oss bedja, att Herren gör deras vistelse där rik på välsignelse för deras kommande uppgift i Kina!

Försäljning.

Såsom framgår av tillkännagivande på annan plats i detta nr, anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina försäljning i Betlehemskyrkan den 3 inst. december.

Missionsresor i hemlandet.

Under de senaste månaderna ha flera missionsresor företagits till olika delar av vårt land av våra hemmavarande missionärer och övriga arbetare. Så har missionär *Ringberg* besökt flera platser i Småland och Östergötland och befinner sig f. n. på en tur uppåt Norrland. Missionärsparet *Bergling* har ock begynt en resa genom Småland, Västergötland och Värmland med Norge som slutmål. Kandidat *Mellquist* har nu senast besökt Västergötland, Småland och Skåne samt förbereder nu en resa upp till övre Norrland. Missionär *Folke* och *Högman* besöka tillsammans Örebro, varefter Högman fortsätter till Borås, där han skall medverka vid uppbyggelsekonferensen därstädes d. 9—11 d:s. Reseombudet *G. A. Österberg* har ock i dagarna avslutat en resa i Småland och Östergötland. För framgången och välsignelsen av alla dessa resor äro vi djupt beroende av missionsvännernas förböner.

"Sinims Land" under 1921.

Enl. meddelandet i föreg. nr vidtages fr. o. m. nästa år den förändringen med tidningen, att den utkommer endast en gång i månaden jämte en särskild kvartalsbilaga innehållande brev och meddelanden av särskilt intresse för syföreningar och missionskretsar. Däremot kommer tidningen att redigeras enl. samma principer som hittills, och innehållet kommer sålunda att uppta bibelstudier, artiklar i missionsämnen, uppbyggelseläsning o. s. v. Priset blir kr. 2:50 per år. Se vidare prenumerationsanmälan i nästa nummer!

Våra publikationer.

»Hans Stjärna i Österns» och *»Hudson Taylor — mannen som vågade»* föreligga nu färdiga till expedition. De erbjuda båda en tilltalande utstyrsel och ett värdefullt innehåll. Särskilt anbefalla vi ungdomsboken om Hudson Taylor till riklig spridning bland skolungdomen. Många livsavgörande impulser ha utgått från den mannens personlighet, sådan han var i sitt liv och sådan han framträder i litteraturen. Vår tro är, att även denna lilla skildring av hans livs storverk skall få verka tändande och sporrande på många unga sinnen. Priset är endast kr. 1:50 och för kalendern resp. 2:50, 3:—, och 1:50 för häft., kart. och klotb.

Meddelande.

I nr 11—12 av S. L. för d. 15 juni meddelades, att missionär Torsten Folke just då återkommit till hemlandet i avsikt att bedriva fortsatta studier. Under förhanden varande förhållanden har kandidat Torsten Folke funnit, att han ej bör kvarstå som missionär och följaktligen begärt att få utträda ur missionen. Kommittén har beviljat detta och därvid uttryckt den förhoppningen, att kandidat Folke framdeles må kunna återinträda i arbetet i Kina.

»Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona.» Upp. 2:10.

Hudson Taylor och Kina Inland Missionen (C. I. M.)

IV.

Historien framhåller såsom ett tecken på överlägsen statsmannabegavning hos somliga konungar deras förmåga att omkring sig samla utmärkta rådgivare och medhjälpare.

Hos Hudson Taylor var det icke minst denna förmåga, som gav åt hans verk en sådan framgång, som det fick. Så finna vi, hur han under sina resor i hemlandet, i Amerika och Australien samlar omkring sig en elitkår av unga, hängivna män och kvinnor, tagna ur de skaror, som genom de stora väckelserna på denna tid genom en Moody, en Grattan Guinness m. fl. förts till Kristus.

Det är gripande att läsa om det oemotståndliga intryck han gjorde på ungdomen genom sitt blotta uppträdande. Vid ett tillfälle före sin andra utresa till Kina hade han mottagit inbjudan att tala till en klass teologie studerande i Dublin. Intresset var på helspänn, alla längtade att få se den man, som hade vågat ta för sig den jättelika uppgiften att evangelisera Kinas inland.

Men hur förvånade, för att icke säga besvikna blevo de icke, när deras gäst uppenbarade sig och föreställdes för dem! Denne unge, smärte, ljushårige man, en riktig dvärg vid sidan av deras reslige lärare — skulle *han* vara mannen för det verket?

Men när han började tala till dem, å, huru deras hjärtan brunno, och hur de lyssnade till vad han hade att förtälja! Mr *John McCarthy*, som här mötte Hudson Taylor för första gången, erinrar sig denna stund efter nära fyratio års arbete ute i Kina:

»Jag tycker mig se honom ännu, så lugn, så anspråkslös i sätt och uppträdande, men så full av Guds kraft. Den aftonen fann jag icke blott svaret på mina många böner om visshet om min kallelse, jag fann även den av Gud givne ledaren i det arbete, till vilket Gud hade kallat mig. Det korta samtalet i hans rum efter mötet och den enkla bönen till Gud om ledning äro bland mitt livs dyrbaraste minnen.»

Icke mindre än tio lovande kandidater för C. I. M:s arbete blev resultatet av detta Hudson Taylors besök i Irland.

Eller ett annat exempel!

I London fanns det en glad och livlig ung man, som hade lämnat sitt hjärta åt Herren och ställt sig till hans förfogande, i vilken tjänst han än behagade använda honom. Han hade hört ett föredrag av en av C. I. M:s hemmavarande missionärer och intogs därvid av en stark längtan att få veta mera om denna mission. Till slut beslöt han sig därför att uppsöka mr Taylor. I sällskap med en vän begav han sig alltså till Pyrland Road, där missionen hade sitt huvudkvarter, för att få vara med om det sedvanliga bönemötet där. Nu meddelas hans egna intryck från detta tillfälle:

»Mr Taylor öppnade mötet med att föreslå en sång. Hans utseende gjorde intet intryck på mig. Han var spensligt byggd och talade med en mild röst. — — — — Men då han sade: 'Låt oss bedja!' och övergick till att leda mötet i bön, förändrades mina tankar om honom. Jag hade aldrig hört någon bedja på detta sätt. Hans bön var genomträngd av en sådan enkelhet och innerlighet, men på samma gång av en sådan djärvhet och kraft, att man inte kunde annat än dragas med. Man förstod, att Gud låtit denne man komma inom den inre kretsen av sin vänskap. Han talade med Gud ansikte mot ansikte, liksom man talar med sin vän. Sådan bön måste tydligtvis vara resultatet av ett långvarigt dröjande bakom den stängda kammardörren. — — — Mötet räckte i två timmar, men jag tyckte det var det kortaste bönemöte jag någonsin deltagit i. Under teserveringen efteråt bjöds tillfälle till angenämt samspråk, och

jag föreställde mig nu för mr Taylor. Han bad mig stanna kvar efter sedan de andra gått och tog mig då med till sitt privata rum. Han var idel vänlighet och vann hela mitt hjärta och uppmuntrade mig i mitt hopp att en gång få komma till Kina och arbeta där. Detta var mera än jag hade anat, då jag beslöt mig för att uppsöka honom. Min tanke hade varit, att jag måhända någon gång skulle kunna få resa ut som medhjälpare åt en missionär. Att själv få bli missionär syntes mig vara en alltför stor ära. Då han såg, att jag var rätt ung, knappt tjugu år, gav han mig goda råd, vad jag skulle företaga mig, tills Herrens väg med mig bleve klar.»

Denne man blev sedermera C. I. M:s förnämsta sinolog och språkman, och hans namn, *F. W. Baller,* är väl känt av de många missionärer, som lärt sig det kinesiska språket med tillhjälp av hans läroböcker. F. n. arbetar han som medlem i den bibelöversättningskommission, som tillsatts av Kinas Fortsättningskommitté.

*

I provinsen Shansis huvudstad, Taiyuan-fu — sorgligt ryktbar i missionens historia för det blodbad, som där anställdes på inemot hundra missionärer under boxaruppproret år 1900 — kämpade dr *Harold Schofield* sedan sin ankomst till Kina ar 1880 sin ensamma kamp mot hedendomens nöd, den andliga såväl som den lekamliga. I tre år stod han på sin post. Yttersidan av hans verksamhet kännetecknades av ett outtröttligt och framgångsrikt arbete som undergörande doktor, medan innersidan, fördold för människor och uppenbar allenast för Gud, utmärktes av en oförtröttad bönekamp om flera av Gud sända män och kvinnor till detta myllrande millionfolk, som fick förgås utan evangelie tröst.

Mitt uppe i denna dubbla kamp skördades han av döden. Om honom kan verkligen sägas, att han föll på sin post, icke blott såsom läkaren utan fr. a. såsom *bönekämpen.* De sista månaderna av hans liv, uppfyllda av idelig tjänst bland de sjuka, hade hans förnämsta sysselsättning likväl varit att bedja. Han vägrade sig själv sömn och vila och umgänget med de sina i sitt hem för att till varje pris bereda sig tid att i bön vänta efter Gud. Alltjämt var det Kinas nöd, som pressade honom, och därjämte hemlandskyrkans likgiltighet inför denna nöd. Särskilt hade han som sitt böneämne, att Gud ville gå fram med en väckelse bland universitetsungdomen och bland dem uttaga bildade och begåvade män för sitt arbete bland hedningarna. På den tiden fanns nämligen ännu icke den kristliga studentrörelsen lika litet som studentfrivilligrörelsen.

Den första augusti 1883 var det, som dr Schofields liv ändades. Men hans böner levde kvar efter honom. Just på hans dödsdag fick nämligen mr Taylor, som då befann sig i England för att mottaga »de sjuttio» (se S. L. nr 5 1920), ett brev från en ung artilleriofficer i norra England, som önskade ett sammanträffande med C. I. M:s ledare. Hans namn var *D. E. Hoste,* den man, som en gång skulle bli mr Taylors efterträdare som generaldirektor för C. I. M.

Ungefär samtidigt inträffade en händelse, som i hela Englands studentvärld väckte det allra största uppsende, och vars inflytande spred sig i än vidare kretsar. Slag i slag inkom nämligen från ett antal unga universitetsmän anhållan att få utgå som missionärer till Kina. Några av dessa unga akademici voro därtill allmänt kända idrottsmän, såsom *Stanley P. Smith* och *C. T. Studd,* och detta tjänade ytterligare till att uppväcka intresse och skänka en ny syn på missionärskallet även i de kretsar, som förut stått helt utanför. Jämte mr Hoste bildade dessa universitetsmän den berömda »Sjustjärnan från Cambridge», som före sin utresa till Kina fick vara medel till en mäktig andlig

väckelse vid de engelska universiteten. Och alla dessa stora händelser — hur kunna de ej ledas tillbaka till den ensamme läkaren därborta i Shansis huvudstad, som dog *bedjande!*

*

Under sin hemlandsvistelse år 1887 sammanträffade Hudson Taylor med en ung amerikanare, mr *H. W. Frost*, som företagit resan över Atlanten med

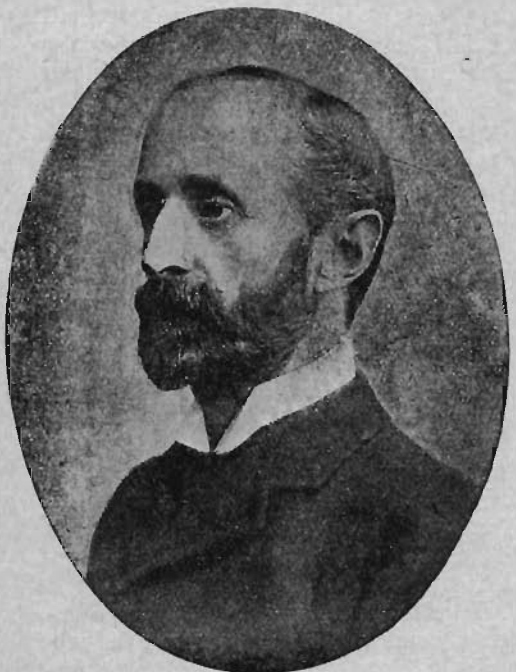

D. E. Hoste.

det enda syftemålet att föreslå mr Taylor upprättandet av en kommitté för C. I. M. i Amerika motsvarande hemmakommittén i London. I anslutning till C. I. M:s principer skulle den kunna verka för understöd med penningar och personliga krafter från Amerika, där missionen redan hade vunnit många vänner. Hur stor blev icke hans missräkning, då hans överläggningar med mr Taylor i denna fråga icke ledde till det resultat, som han hade hoppats. Det varmaste vänskapsband knöts mellan de två, men Hudson Taylor kunde icke då se detta vara Guds plan, och mr Frost fick återvända med oförrättat ärende.

Saken slutade emellertid icke med detta. Då mr Taylor följande år skulle återvända till Kina, erhöll han inbjudan att taga vägen över Amerika för att deltaga i den stora sommarkonferensen i Northfield, som leddes av D. L. Moody. Inemot ett halvt tusental unga män voro här samlade omkring Guds ord, de flesta avgjorda för tjänst i Guds rike. Här vann mr Taylor en rik ingång med sitt budskap och med sin vädjan för Kinas folk, och det hela tog en för honom själv helt oväntad vändning. Efter hans avresa från konferensen uppstod nämligen ibland de församlade en väldig missionsväckelse med en hel ström av frivilliga offer för Kina. Mr Frost, som var närvarande, var den som fick taga emot allt detta, och full av fröjd skyndade han till sitt hem för att bringa mr Taylor alla dessa stora underrättelser. Stilla och allvarligt lyssnade han till vännens berättelse. När han slutat, säger han: »Nu tror jag vi måste bedja».

De böjde knä tillsammans, och under det mr Taylor bad, förstod mr Frost, vad som rörde sig hos mr Taylor. De överraskande meddelandena hade för honom blivit ett avgörande tecken från Gud, att han förts till Amerika icke bara för att hålla några föredrag, utan att Gud hade haft vidare planer därmed.

Men icke heller den gången fick mr Frost se sin ursprungliga tanke förverkligad.

Hudson Taylor återvände kort därefter till andra stora möten och konferenser, och var han uppträdde och talade väcktes ett intresse för hans arbete i Kina, som alltjämt log sig uttryck i stora penningegavor. Detta bragte honom i ett visst dilemma, som han lika humoristiskt som allvarligt uttryckte sålunda:

»Att hava missionärer men inga pengar

skulle inte bekymra mig mycket, ty Herren har lovat att sörja för sina egna, och han vill icke, att jag skall åtaga mig hans ansvar därutinnan. Men att ha pengar och inga missionärer ställer sig verkligen bra mycket allvarligare.»

Och följden av allt detta blev, att han började vädja till sina amerikanska vänner att icke blott giva penningar för Kina utan även missionärer ur sin egen krets.

Denna vädjan förklingade icke ohörd, och inom kort stodo åtta unga amerikanska män och kvinnor redo att åtfölja mr Taylor till arbetsfältet i Kina.

Den tysta kraften, som verkade bakom denna oväntade utveckling, var mr Frosts kämpande, uthalliga bön. Sjukdomsfall i hans familj hade förhindrat honom att åtfölja mr Taylor på hans vidare resor, och han använde denna sin ledighet till att i stillhet inför Gud allt mera söka visshet om hans ledning. Och då han trodde sig ha funnit den, tillskriver han äntligen mr Taylor direkt om saken:

»Jag ber Er vara god och på ett särskilt sätt ihågkomma C. I. M:s släktskapsförhållande till Amerika. Jag vågar ej söka utöva inflytande på Eder, men ändå ber jag Er på det allvarligaste, att Ni ville överväga frågan: Skulle det ej vara bra att upprätta en särskild gren här?»

Detta blev avgörande, och innan Hudson Taylor avreste till Kina, hade en överenskommelse träffats mellan honom och mr Frost om upptagande av ett särskilt arbete för C. I. M:s räkning i Amerika, för vars ledning mr Frost ville övertaga ansvaret. Och allt sedan dess har denna kommitté med mr Frost i spetsen i trogen anslutning till C. I. M:s principer från Amerika fått tillföra missionen ett värdefullt tillskott av medel och personliga krafter.

*

En bland de första kvinnliga missionärer, som utan manlig eskort färdades fram genom den oroliga, främlingshatande provinsen Hunan, var fröken *Elisabeth Wilson*. Även hon var en frukt av det personliga inflytande, som Hudson Taylor utövade på ungdomen. Hon var redan en medelalders kvinna, då hon kom ut till Kina. Hudson Taylor hade mött henne första gången såsom ung flicka och hade redan då lärt känna hennes innerliga åstundan att få bli missionär. Men då var hon icke fri, ty hon var ensam kvar av alla syskonen i hemmet hos de gamla föräldrarna, som behövde hennes vård. Så gömde hon sina förhoppningar och började vänta efter Guds stund med henne. Hon lät ingen ana, vilket offer hon bringat för sina föräldrars skull, och fastän det ena året efter det andra gick, utan att hon blev fri, återtog hon aldrig det löfte hon givit Herren att viga sitt liv åt missionens tjänst.

Tio, tjugu, trettio år fick hon vänta, och hon tänkte: »nu blir jag för gammal att lära mig det nya språket». Men hennes löfte till Gud var för henne lika avgörande vid femtio års ålder, som då hon först gav det. Efter denna långa väntan blev hon fri, Gud kallade hem hennes föräldrar, och tre veckor därefter skrev hon till kommittén i London och begärde att i C. I. M:s tjänst få tillbringa sitt återstående liv i Kina.

Så kom hon ut till längtanslandet, som legat i hennes tankar och böner under så många, många vänteår. Hennes grånande hår vittnade om, att hon redan var »gammal», men i Kina räknas ju detta epitet som ett hedersnamn, och just genom sitt silvervita hår och sin stora livserfarenhet vann hon bland de kinesiska kvinnorna ett förtroende och en ingång, som icke skulle ha beskärts henne såsom ung. I tolv år stod hon för sin Mästares räkning därute. Trettio år hade han behövt för att dana henne för denna tolvåriga tjänst, dock icke ett år för länge eller för kort. *Han gör allting väl.* *A. E. Mqt.*

I din tid, Fader.

Dagen hade varit mycket upptagen. Kl. 7 på morgonen hade ringklockan kallat till andakt. En liten grupp kvinnor sutto uppkrupna på »kangen». Några av dem tillhörde stationens folk, andra voro där tillfälligt för att lösas från opiets bojor. De hade fått till uppgift att berätta, vad de mindes från föregående möte. Det gick bättre, än jag väntade, fastän endast hedniska kvinnor fingo berätta. I tankarna följde vi Maria, Josef och Barnet i krubban. Så kommo vi in på änglarnas budskap till de förskräckta herdarna, änglalovsången och herdarnas hastiga lopp till Betlehem för att tillbedja Barnet. Då sedan den frågan framställdes, om någon ville mottaga denne Frälsare, var det icke fritt, att till och med de mest grova och oemottagliga bland kvinnorna hade tårar i ögonen. Skulle de hädanefter tillbedja sina stumma avgudar, då det fanns en sådan Frälsare? Två av dem, som varit här längst, bådo om hjälp från synden för att helt mottaga Jesus.

Efter frukosten blev ett äldre par vigt i vårt hem. En äldste, en diakon, bröder från brudgummens hemtrakt och vi missionärer voro med. Det hela gick stilla och värdigt till.

Därefter kom en lärares fru på besök. Hon hade nyligen kommit ut från vår asyl. Det gula, tärda utseendet hade börjat antaga friskare färger. — Kvinnorna fingo därpå lära sig sina bibelspråk, som de läsa upp om söndagarna. — Kl. 4 hölls det vanliga bönemötet för evangelister, bibelkvinnor och missionärernas barn samt för Tibet, Mongoliet och Mandschuriet.

Fastän hjärtana voro tryckta, hördes dock Guds pris. Tre av de närvarande hade hoppats få resa hem till Norden på våren. Glädjen över att snart få se föräldrar, syskon och *barn* hade varit stor. Nu hade brev kommit — resan måste kanske uppskjutas på obestämd tid — inga respengar. I enrum kom det sedan åter — icke få resa. Det kändes, nu på 8:de året — en lång tid från älskade barn. Blicken följde bilder och fotografier på väggen — älskade ansikten, som man längtat efter. Där var också en bild av »Uppståndelsen», Jesus talande med Maria och anförtroende åt henne det stora budskapet. Därunder bilden av en kvinna, som bär sitt kors. Hon är nära att sjunka ner på sina knän. Jesus böjer sig fram emot henne pekande uppåt mot målet. Längre till vänster en tavla: »Jesus ser över Jerusalem». Där först får blicken vila. Vad man väl förstod den tavlan och hennes tanke! Hade man icke själv ifrån höjderna av den plats, där man fått sitt arbete i vingarden, sett över en stad, främmande för Gud, bedit för innevånarna, tills ljusstrålarna trängt in och skingrat mörkret i några hjärtan, som fått behov av Jesus. Blicken gled från stadsmurarna. Man sag *Jesus allena*, ensam, skild från sitt himmelska hem men icke skild från umgänget med sin Fader, vilket gav styrka under skilsmässan. Jesus väntade, tills Faderns tid kom. Då for han hem till Fadershuset!

I din tid, Fader! Stilla, utan tårar går man till vila, under det att nattvaktens monotona slag på gong-gongen ständigt upprepas. *D. B.*

Saknad vid bönemötet.

»Icke övergivande våra egna sammankomster, såsom somliga hava för sed.»

Vem saknade mig vid bönemötet? Min frälsare, ledaren av mötet, mina vänner i Kristus, mina medarbetare i det stora verket för världens evangelisering och Kristi kyrkas helgelse.

Vad saknade de? De saknade min person på dess vanliga plats, min röst i sången och mitt deltagande i glädjen och uppbyggelsen.

Vad förlorade jag? Jag gick miste om Guds välsignelse, nådesyskonens kärleksfulla hälsningar och den heliga frid, som är utlovad för dylika stunder.

Varför uteblev jag? Jag glömde av mötet eller var för mycket upptagen av detta livets mångahanda och tyckte, det var alldeles nog att bevista den offentliga gudstjänsten. Eller — för att säga sanningen rent ut — jag var i ett bedrövligt själstillstånd. Ljum och liknöjd hade jag bedrövat Guds Helige Ande och ville ej komma under det allvarliga men ljuva Andens inflytande, som förnimmes bland de bedjande. Min enskilda bön var förfärande kall och livlös.

För Jesu skull, vilkens dyra namn blir förhärligat vid våra bönemöten; för mina vänners skull, som kunna för evigt gå bort från Herren genom mitt dåliga exempel; för församlingens skull, vars framgång beror på bönen; för min egen själs skull vill jag i framtiden, därest ej Gud lägger hinder i vägen, aldrig mer *saknas vid bönemötet.*

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelse- och böneämnen.

Nyantagna missionärskandidater och deras utbildning, s. 289.

Försäljningen, s. 289, 298.

Missionsresorna i hemlandet, s. 289.

»Sinims Land» under det nya året, s. 289.

Spridningen av våra publikationer, s. 289.

Kandidat Torsten Folke, s. 289.

Villigheten att höra evangelium i Kina, s. 296.

Läkaremissionen, s. 296.

Skolarbetets rätta plats i missionsverksamheten, s. 297.

De infödda kristnas andliga ställning, s. 297, 298.

KLIPPANS REVA.

Hur skulle jag kunna leva
En enda sekund med ro,
Om icke i klippans reva
Jag ägde mitt lugna bo?

Kör: *O, klippa du underbara,*
Som brustit i ökenland,
Med källor så friska, klara
Du släcker min längtans brand!

Hur skulle jag kunna glömma
De synder, som jag begått,
Om icke i klippans gömma
Jag hade försoning fått?

Hur skulle jag kunna tänka
På himmel ett ögonblick,
Om icke i klippans sänka
Guds kärlek jag skåda fick?

Hur skulle jag kunna lyfta
Mitt öga mot ljuset opp,
Om icke i klippans klyfta
Jag fylldes med tro och hopp?

Hur skulle jag kunna nämna
Den helige Gudens namn,
Om icke i klippans remna
Han öppnat för mig sin famn?

Hur skulle jag kunna leva
Med Gud i hans helgedom,
Om icke i klippans reva
Han hade berett mig rum?

K. G. S.

Låt oss överlämna och uppgiva oss själva, vårt arbete, våra tankar, våra planer, våra liv, våra kära, vårt inflytande, vårt allt helt i Herrens hand. Och när vi sedan givit det alltsammans åt honom, så finns det ju ingenting kvar åt oss att oroas för eller oroa andra med.

HUDSON J. TAYLOR.

Från de svenska missionsfälten i Kina.

II.

(Forts.)

Den andra frågan rörde *villigheten hos hedningarne att lyssna till den evangeliska förkunnelsen.*

Härom skrives från Central-Kina: »Större än någonsin kan villigheten sägas vara bland folket att lyssna till evangeliet. Kyrkorna äro fyllda om söndagarna och dopskarornas antal i stadigt växande.

På samma gång säges dock även ett visst uppsving förefinnas i fråga om avgudadyrkan.

Möjligen kan orsaken till de ovannämnda förhållandena delvis ligga i de svåra förhållandena i politiskt hänseende härute. Den yttre nöden driver människor att söka en fast punkt, som ej kan rubbas av yttre händelser. Antagligen ha väl också religionslöshetens frukter visat sig avskräckande för de mera tänkande människorna.»

»Förr fylldes vara gatukapell mera av en nyfiken hop. Numera finner man ett mera verkligt intresse att få höra, vad det är fråga om och i vissa fall en verklig efterfrågan vad den kristna religionen innebär.»

Från N. Shansi skrives:

»Villigheten att lyssna till evangelium är större än någonsin förut och intresset i ständigt stigande.»

*

På en fråga rörande *vilken betydelse det medicinska arbetet haft* för verksamheten på missionsfältet lämnas följande rätt olika svar.

»Läkarmissionen har mycket starkt bidragit att borttaga misstroendet mot kristendomen och har för mången blivit den naturliga förbindelseleden till kristendomen. Läkarmissionen är ju också ett av de konkretaste exemplen på kristendomens hjälpande kärleksvilja.»

»En vägrödjare för Kristus. Har kommit många att inse, att vi vilja deras väl.»

»En på allt sätt mycket stor betydelse. Missionsarbetet har blivit känt, vänner vunnits, fördomar nedbrutits, själar förts till Herren. Evangelium har förkunnats, lidande ha erhållit lindring, sjukdomar hava botats, opiislavar försatts i frihet och väg banats för den store läkaren Herren Jesus.»

»Det har öppnat hem och hjärtan för oss samt givit tillfällen att utså Guds ord. Dock har det icke givit de önskade resultaten ifråga om själars förande till Kristus. Ytterst få ha genom den medicinska verksamheten vunnits, i min egen församling icke en enda.»

Sv. Mongolmissionens missionär M. Johansson skriver: »Den medicinska verksamheten har hos oss haft en mycket stor betydelse, då den i stor utsträckning fört oss i direkt förbindelse med folket och på ett särskilt sätt banat väg för evangelium.» På stationerna Hallong Osso och Urga hade under år 1919 omkring 5,000 patienter fått behandling eller medicin.

Från den hårdarbetade tegen bland muhammedanerna i Ost-Turkestan meddelas:

»Så stor betydelse har denna verksamhet haft, att vad arbetet bland muhammedanerna angår, skulle det troligen ej kunnat fortgå tills nu utan den medicinska verksamheten. Genom den har fanatismen dämpats och förtroende för och t. o. m. tacksamhet mot missionärerna vunnits. Missionärerna få genom detta arbete för varje år besök av tusenden, som annars aldrig skulle sätta sin fot på missionsstationen.» I tre sjukhus hade de haft omkring 10,000 klinikpatienter och 20,000 mottagningar samt gjort nära 1,000 sjukbesök, allt per år.

*

Vidare gällde en fråga skolarbetets betydelse från ren missionssynpunkt. Härpå har svarats:

»Skolarbetets betydelse från ren missionssynpunkt är minst sagt trefaldig:

a) utan våra skolor skulle vi ej ha någon utsikt att få medarbetare med den utbildning som *särskilt den närvarande tiden kräver*, och på vilka missionens framtida utveckling kommer att bero;

b) ett missionsarbete utan en jämförelsevis god skolverksamhet vinner ej i Kina de utomstaendes respekt och förtroende;

c) i många fall ha icke-kristna föräldrar och hela hem blivit vunna för Kristus genom att barn från dessa kommit i missionens skolor. Ett exempel på detta är dr Li Pao-ans fall.»*

»Skolarbetets betydelse från ren missionssynpunkt är i ett gammalt kulturland som Kina oerhört stort. På många ställen värdesättes missionsarbetet av utomstående i den mån, undervisningsväsendet har gått fram. Går skolverksamheten ej fram, anses det som bevis för att missionsarbetet ej heller gått fram. Denna tanke hyllas nog även av många kristna kineser. Att skolorna förmå sprida evangelium till många icke-kristna hem, göra ett vägrödjande arbete i icke-kristna byar och samhällslager samt framför allt fostra infödda kristna ledare, utan vilka missionen ej kan varaktigt gå fram, är ju kända fakta.»

Rörande svårigheter och hinder i missionsarbetet från myndigheter, andra religioner, nationella eller andra strömningar framställdes ock en fråga. Följande svar ha lämnats:

»Enskilda ämbetsmän kunna vara mer eller mindre tillmötesgående, men på det hela taget mötas vi av mycket stor förståelse, och vårt arbete uppskattas ända därhän, att kristendomen framhållits som det enda hoppet för Kinas framtida bestånd och utveckling. — De hedniska religionerna utöva ej stort inflytande på folkets ställning till oss, men katolikernas uppträdande leder ofta till svårigheter.»

*

Med avseende på livet inom församlingen framställdes en fråga, huruvida *de infödda kristna* voro vakna över betydelsen av *personligt deltagande i evangelisationsarbetet*. Följande glädjande svar ingingo:

»Med några få undantag vågar jag besvara denna fråga med ett bestämt ja, såväl då det gäller sökare som församlingsmedlemmar. Blott ett par exempel av de många: En ung man kom till tron vid en av våra utstationer. Han vann hela sin familj för Herren, innan han blev döpt, samt flera av sina släktingar och vänner. Den dag, som i dag är, ha vi i hans hemby en rätt kraftig församling som en frukt av hans eget personliga vittnesbörd och deras, som han vunnit.

En av våra nuvarande äldste, Li K'uei-ynen, blev vunnen för Herren 1914. Han har fört hela sin familj till tron och många av sina släktingar och grannar. Vid en resa i hans hemtrakt kan man på långa vägar knappast möta en person, som ej från Li hört vittnesbördet om Jesus. Vi ha nu i hans by en församling på 20 medlemmar. Dessa exempel kunde mångdubblas, men det är måhända nog med att tillägga, att alla våra predikoplatser och flera av våra utstationer grundlagts och utvecklats helt och hållet genom de troendes personliga vittnesbörd och arbete i evangelium.»

»Av de sexton å sjutton kristna mongolerna räkna vi fem som medarbetare. Dessa ha till största delen sitt underhåll från Sverige. Åtminstone ett par av dem ha visat stort nit för evangelii utbredande bland sitt folk. En av dessa, en ung man, son till en mindre hövding, måste lämna sitt hem och allt, då han blev kristen. Han har sedan varit oss till stor hjälp både på missionsresor och på stationen.»

*

* Se S. L. nr 15—18 1919 och H. S. Ö. 1919.

Angående de infödda kristnas andliga mognad svarades:

»Enligt mitt förmenande har en glädjande förändring inträtt. Gåvorna, som i rikt mått finnas, helgas allt mer och mer. Man märker detta vid ledarekonferenser, församlingsmöten m. fl. tillfällen. Man märker det i deras predikningar och samtal.»

»Enstaka kristna hava utan tvivel nått en mognad, som i huvudsak är fullt jämförlig med mognade kristna i västerlandet, men överhuvud taget står församlingen härutinnan på en lägre ståndpunkt.»

»Om en del av våra församlingsmedlemmar kan man ej säga, att de nått stor andlig mognad, men så ha vi å andra sidan män, om vilka man kan säga, att man finge gå långa vägar i våra s. k. kristna länder för att bland de troende finna deras likar.»

*

En fråga av stort intresse hade följande lydelse:

Är frågan om a) självstyrelse, b) självunderhåll, c) självutbredning aktuell på Edert fält? Beaktas dessa frågor som sig bör av a) missionärerna, b) de kristna? Hur långt har Ni hunnit i dessa stycken? I vilken mån inverka nationella självständighetsrörelser eller andra faktorer på de hednakristna församlingarna? Följande svar ha avgivits:

Från Yuncheng i S. Shansi skriver missionär C. Blom: »Frågan är aktuell och beaktas av både missionärerna och de kristna. Beträffande självstyrelse är en församlingsordning antagen, som t. v. giver missionens representanter säte och stämma i högsta instansen av församlingens ledning på vårt fält. I de lägre instanserna äro de missionärer självskrivna, som ägna sig åt direkt församlingsvård, och övriga äro i likhet med kineserna valbara. Självunderhållet är ännu svagt, och ansträngningarna ha hittills mestadels gått ut på att underhålla skolor och skaffa lägenheter för utstationer. I och med självstyrelsen kommer nog mera av intresse även för självunderhållet och, såsom redan skett på flera platser, kommer nog församlingen att åtaga sig större delen av de infödda arbetares underhåll, som ägna sig åt församlingens tjänst.»

(Forts.)

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 3 dec. i Betlehemskyrkan.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på S. M. K:s exp., Drottningg. 55, 2 tr.

Fröken *Emma Beskow*,
Sturegatan 56, 4 tr.
Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*,
Östermalmsgatan 23, 4 tr.
Fru *Isabel Faxe*,
Birger Jarlsgatan 15, 3 tr.
Fru *Bell Fries*,
Barnhusgatan 10, 3 tr.
Fru *Elin Holmgren*,
Fjellstedtska skolan, Uppsala.
Fru *Mina Johansson*,
Grevturegatan 31, 1 tr.
Fröken *Tekla Liljeqvist*,
Malmskillnadsgatan 31, 1 tr.
Fru *Olga Magnusson*,
Äppelviken.
Fru *Berta Otterdahl*,
Östervägen 16 a, 3 tr., Råsunda.
Fröken *Louise Schön*,
Lützengatan 5, 3 tr.
Fröken *S. Storckenfeldt*,
Engelbrektsgatan 6 a, 2 tr.
Fröken *Thyra Sandstedt*,
Sveavägen 50, 3 tr.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under oktober månad 1920.

Allmänna missionsmedel.

1868. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 30: —
1869. »Från en Herrens tjänare» 300: —
1871. »Guds nåd är mig nog — alltillräcklig» 220: —
1872. E. A., Göteryd 30: —
1873. »Onämnd» 25: —
1874. Förbundet mellan Sveriges K. F. U. M. till O. Beinhoffs underh. 2,400: —
1875. A. H., Norrköping 5: —
1876. Offerkuvert fr. några vänner i Köping, gm A. H. 11: 80

1877. S. B., Lenåsen. 50: —, D. A., dito, 10: —, Boda S:a mfg 38: 63, gm G. A. E., Ovanmyra 98: 63
1878. Tabors mfg, Sandseryd 150: —
1879. Hj. S., Uppsala 50: —
1880. Elina och Ivar 30: —
1882. L. E—n, Ekeby, gm G. P., Kumla 5: —
1883. J. G. A., gm N. H., Hörle 25: —
1884. —s, gm d:o 25: —
1885. »Tackoffer» fr. H. D., Nora 50: —
1886. Doverstorps juniorförening, gm S. L., Finspång 75: —
1887. Tackoffer till Herren» 25: —
1889. »I haven fått för intet, given för intet, 2 Krön. 16: 9» 50: —
1890. »Ur H. J—ns sparbössa», gm M. Ph. T., Linköping 5: —
1891. »Tack för botemedlet mot all oro», gm d:o 5: —
1892. Ur A. N:s sparbössa, gm d:o 2: 25
1893. A. A., Kristinehamn 10: —
1894. H. J., offerkuvert för juli, aug. och sept. 35: —
1895. Kinakretsen, Gtbg, för E. Ohrlanders underh. 35: —
1900. H. J., Lund 20: —
1901. L. G., Gärdsta, »tackoffer till Herren» 50: —
1902. L. B., Björköby 10: —
1903. Hara syförening 100: —
1904. »Onämnd», Slättevalla, gm C. W. C., Leksberg 35: —
1906. »E. V.» 73: —
1907. E. D., Gtbg 100: —
1908. Skärstads ö:a arbetsförening 150: —
1911. »Pröven så, hurudan jag bliver, säger Herren Sebaot» 5: —
1913. E. L., Björka 25: —
1914. Koll. i Duvbo kyrka d. 10/10 55: —
1915. »Ett tackoffer åt Herren» 1,000: —
1916. Koll. och gåvor i Växjö, gm K. D. 150: —
1917. »En nypa mjöl», till E. Sjöströms underh. 50: —
1918. M. och E. V., till d:o 40: —
1919. En Bergsbyvän, till d:o 20: —
1920. C. och T. G., till d:o 100: —
1921. Gåvor vid fru Longs möten 35: 10
1922. O. H., Sthlm 100: —
1923. A. A., Åskekärr 22: —
1929. O. A., »Herrens tionde», till arb. på fältet 55: —
1930. Koll:r vid andaktsstunder i Spjutsbygd, av M. R. d. 7—8 okt. 13: —
1931. »Tackoffer till Herren för sept.» 2: —
1932. M. H., Mörttors, till Judith Hultqvists underh. 25: —
1933. »Ur Guds rika förråd» 34: 50
1934. K. A., sparbössemedel 5: 50
1938. I. H., Sthlm 50: —
1939. Koll. i Kungsholms kyrksal d. 10/10 65: 25
1940. Onämnd 25: —
1941. »Till Jesu namns förhärligande» 50: —
1942. S. P., Sthlm 50: —
1943. »Annie» 5: —
1944. »Ett tackoffer till Herren» 500: —
1945. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 30: —
1947. Solglimten, Önnestad, till N. Engbäcks underh. 50: —
1948. D:o vid kand. E. Mqls besök 10: —
1949. A. M. K., Köpenhamn (danska kronor 50: —) 38: 63
1950. »Tackoffer, H. V. 2: 10—14» 50: —
1951. »Onämnd», ett litet bidrag till bestridande av kostn. för fröknarna Forsbergs och Björklunds hemresa 15: —
1952. H. H., Djursholm 1,000: —
1953. Koll. i Söderåkra, gm E. F. 83: 83
1954. D:o i Arhult, gm F. G., Tålebo 51: 35
1955. C. M., Ystad 10: —
1957. M. L., Lakvik, »av Herrens tionde», Rom. 8: 32 50: —
1958. E. S., Kinnemalma, »till tack för bönhörelse» 10: —
1959. E. B., Furuön, »ett 10-årsminne» 12: —
1960. Ulriksdals mfg, till missionärernas underh. 330: —
1963. B. C., Kristianstad 20: —
1964. L. M. F., till underh. för F. Prytz, M. Nylin och E. Jonsson 1,350: —
1966. »Ett tack till Gud för lilla Birgitta, S. B. L.» 50: —
1967. Byske syfören., till E. Sjöströms underh. 146: 50
1968. Ytterfors d:o, till d:o 146: 50
1969. »En del av stegringen å fastighet under kriget» 30,000: —
1970. Kinakretsen, Gtbg, för frkn Ohrlanders underh. 100: —
1971. »En Kinavän», gm S. L., Ystad 9: 50
1972. O. L., Anaryd, 100: —
1973. Fru D., Huskvarna, gm N. M. O. 2: —
1974. Herr S., d:o, gm d:o 5: —
1975. Missionsmedel, gm d:o 30: —
1976. J. L., Mölltorp 20: —
1981. Kinesernas Vänner, Värnamo 600: —
1985. Koll. i Mölnbo missionshus d. 10/10 26: 18
1986. Resebidrag fr. Mölnbo, gm A. J. 10: —
1987. E. N., Mölnbo 10: —
1988. Koll. i Skarlunda skolhus, Mölnbo, d. 11/10 20: 45
1989. Resebidrag fr. D. U. F. i Skarlunda 15: —
1990. Koll. i Vardinge kyrkskola 12/10 14: 48
1991. »Senapskornet», Lidkpg, resebidrag 30: —
1992. »Onämnd», Lidkpg, »Tackoffer till Herren» 10: —
1993. G. S., d:o 50: —
1994. Koll. vid Kinakretsens möte i Gtbg 18/10 84: 50
1995. Koll. vid möte med K. F. U. M. i Borås 19/10 65: —
1996. D:o i Värnamo missionshus 20/10 53: —
1997. Kinesernas Vänner, Värnamo, resebidrag 10: —
1998. Kinasyfören. i Ljungby, resebidrag till E. M. 25: —
1999. D:o till E. Mellquists utrustn. 25: —
2000. D:o till J. Ackzells hemresa 150: —
2001. Missionsvänner i Hassle, till Hildur Anderssons underh. 103: 24
2005. Simtuna syfören. 250: —
2006. E. A., Vetlanda, till N. Engbäcks underh. 100: —
2007. G. K., Björköby 30: —
2011. H. och A. D., »i stället för krans till Gerda Sundbergs i Skellefteå bår. Uppb. 14: 13» 20: —
2012. G. W., Ystad, »till Guds verk i Kina» 10: —
2013. »Tionde av arbetet», gm H. I., Algarås 22: —
2014. Offerkuvert, gm d:o 3: —
2015. Missionsvänner i Kristinehamn samlade till bönemöte d. 10/10, gm J. E. O. 70: —
2016. Sjötorps mfg 15/10 38: —
2017. Hassle mfg 17/10 53: 26
2018. Mariestads mfg 17/10 80: —
2019. Fru H., Mariestad, 17/10 100: —
2020. Mullsjö mfg 18/10 20: —
2021. Nässjö mfg 19/10 20: —
2022. Koll. i Katrineholm, resebidrag 57: 57
2023. D:o i Forssa missionshus, gm H. J. 16: 60
2024. Överskott fr. koll. i Bäckershof, gm d:o 5: —
2025. Koll. i Boden 25/10 16: 41
2026. S. J., Örebro 1,000: —
2027. H. S., Hökerum, gm E. J., d:o 50: —
2028. Onämnd, gm A. I., Lyckås gård 200: —
2035. Grebo Ev. Luth. mfg, till N. Engbäcks underh. 75: —
2036. Koll. i Önnestads missionshus 24/10, gm G. P., Göingefridhem 32: 50
2037. P. N., Österåla 50: —
2038. Ekenäs syfören., inkomna auktionsmedel 66: 30
2039. D:o för kaffe vid auktionen 17: —
2040. D:o ur syfören:s sparbössa 42: —
2041. Madängsholms mfg, Madängsholm 33: —
2042. T. S., Strängnäs 10: —
2043. H. och E. J., Jönköping 150: —
2044. »Födelsedagsgåva, till de heligas undsättning», gm M. K. 15: —
2045. A. P., Norrkpg, offerkuvert 3: —
2049. F. B., Sollefteå 50: —

2050. Koll. i Essvik 18/10 12: 44
2051. D:o i Eriksdal 19/10 46: 47
2052. D:o i Fagervik 20/10 13: 52
2053. D:o i Sundsvall 21/10 160: —
2054. D:o i Gångviken 22/10 53: 04
2055. D:o i Härnösands Folkets hus 23/10 48: 39
2056. Resebidrag av K. F. U. M., Sundsvall 20: —
2057. D:o, d:o, Härnösand 20: —
2058. S. E., d:o 15: —
2059. K. B., Sundsvall 7: 50
2062. »Från missionsvänner i Östnor», gm M. S., Mora 20: —
2063. A. A., Nora, gm H. D., »en nypa mjöl» 5: —
2064. Koll. i Styrestad, gm T. A., Malm 35: —
2065. S., gm M. B. 10: —
2066. Koll. i Tranås 44: 58
2069. M. B., tionde av lön 15: —
2070. »På fru Berglings födelsedag» 10: —

Kronor 45,001: 77

Särskilda tros- och försakelsegåvor.

1912. M. B., Hejde 25: —

Kronor 25: —

Särskilda ändamål.

1870. A. M., i stället för blommor på L. Hagelins grav, till bokspridning 20: —
1881. J. N., Kramfors, för beredande av julgläde åt barn i Kina 12: 64
1888. K. A., Frälsegården, »ett minne från 50-årsdagen d. 2/6 1920, till M. Pettersson att anv. efter gottf., gm S. G., Götene 100: —
1896. K. F. U. M:s missionskrets, Gtbg, för K. F. U. M.-verksamheten i Yuncheng och Tungchow 165: —
1897. A. K., Ekenässjön, del av tionde till M. Lindén och J. Hultqvist att anv. eft. gottf. 30: —
1898. H. L., till A. Erikssons bibelkvinna 75: —
1899. H. L., för en skolgosse i Hoyang 75: —
1905. I. R., Sthlm, för Ch'ü Kuan-hsiang i Mienchih 30: —
1909. »Onämnd, till böcker för Kinas folk» 30: —
1910. E. B., till bibelkvinna i Hancheng 100: —
1924. Den äldre syfören. i N:a Skärstad, fyllnadsunderh. för evang. Chin Hsing-teo 200: —
1926. D:o till Barnhemmet i Sinan 100: —
1927. Skolbarnen i Bönarp, till d:o 10: —
1928. K. K., Jönkpg, till August Bergs verksamhet 200: —
1935. C. och S. K., Vadstena, till traktatspridning 10: —
1936. D:o till barnhemmet i Sinan 20: —
1937. C. M. K., Vrigstad, för evang:s underh. 250: —
1946. K. F. U. M:s missionskrets, Gtbg, till K. F. U. M.-verksamheten i Yuncheng och Tungchow 245: —
1961. B. H., tionde till evang:s underh. 50: —
1962. E. B., för evang. Feng i Yuncheng 175: —
1965. H. H., Jämsenum, till A. Eriksons verksamhet att anv. efter gottf. 175: —
1977. Sparbössemedel fr. skolflickornas syfören., gm A. H., Stensjön, till J. Hultqvist för julfest på Ruichengs station 14: —
1978. A. H., Stensjön, sparbössem. till d:o 9: —
1979. K. B. L., till bokspridning 10: —
1980. A. de B., Sthlm, för evang. Chi Chong-chieh 35: —
1982. »En krans till lilla Birgitta», till Barnhemmet i Sinan 10: —
1984. Missionsvänner i Tålebo, till underh. för en inf. evang., gm F. F. 31: —
2062. K. F. U. K:s sparask, Ljungby, till I. Ackzell för »Kattungens» underh. 25: —
2063. E. S., Ljungby, till I. Ackzells bibelkvinna 100: —
2064. »Libanons» missionskrets, Gtbg, till underh. för evang. Liu Hsieh-hai i Hoyang 300: —
2068. Daggryningen i Skellefteå, till E. Sjöström att anv. efter gottf. 125: —
2069. »Lilla Birgittas krans från mormor», till barnen i Honanfu 25: —
2010. I. G., Sthlm, tackoffer till en evang:s underh. 150: —
2029. Onämnd, gm A. I., Lyckås gård, för evang. Chang Tien-si 200: —
2030. O. J., Myresjö, för bibelkvinnan Han:s underh. 50: —
2031. S. J., Örebro, för evang. Chang San-hsi 250: —
2032. D:o för en skolgosses underh. 100: —
2033. D:o för gatukapellet i Hancheng 100: —
2046. Onämnd, till Axel Hahne, att anv. efter gottf. 25: —
2047. D:o till Barnhemmet i Sinan 25: —
2048. D:o till A. Erikssons bibelkvinna 15: —
2060. Fr. syfören. nr 1, Sthlm, »i stället för blommor till fru Axelina Buréns bår», till Ebba Buréns verksamhet, att anv. efter gottf. 70: —
2061. »Från en vän till Barnhemmet i Sinan» 10: —
2067. Redbergslids syfören., Gtbg, för evang. Yu Kuang-chao och läraren Wang 400: —
2068. P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi-liens underh. 86: —

Kronor 4,228: 64

Missionshemmet.

1925. Den äldre »syfören. i N:a Skärstad, till Barnens Hem» 100: —
1956. C. M., Ystad, till Barnens Hem 10: —
2034. S. J., Örebro, till d:o 100: —

Kronor 210: —

Allmänna missionsmedel	**45,001: 77**
Särsk. tros- och försakelsegåvor	**25: —**
Särskilda ändamål	**4,228: 64**
Missionshemmet	**210: —**
Summa under okt. mån. 1920 Kr.	**49,465: 41**

Med varmt tack till varje givare!

»Honom, som älskar oss — — tillhör äran och väldet i evigheternas evighet, amen.»
Upp. 1: 5, 6.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

»Advent». — Guds visdom. — Från redaktion och expedition. — Hudson Taylor och Kina Inland Missionen. IV. — I din tid, Fader. — Saknad vid bönemötet. — För S. M. K:s bedjande vänner. — »Klippans reva». — Från de svenska missionsfälten i Kina. II. — Försäljning. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeri-A.-B., 1920.